

အောင်မြင်
စာပေ

မြပုလဲခင်

လင်းလက်စုကြည်

အပိုင်း(၁)

အခန်း(၁)

အလုပ်အမှုဆောင် အစည်းအဝေး တစ်ခု၌ ... သူ့ကို ရှုမငြီး အမှတ်မ
ထင် တွေ့ဆုံလိုက်ရသည် ။

"ဒီနေ့ အစည်းအဝေးမှာ ကျွန်တော်တို့ သူရိန်ကုမ္ပဏီနဲ့ အကျိုးတူပူး
ပေါင်းဆောင်ရွက်မယ့် စကြာ ကုမ္ပဏီရဲ့ မန်နေဂျင်း ဒါရိုက်တာ ဦးဘုန်း
လက်ရုံးပါ"

စားပွဲထိပ်တစ်နေရာမှ ရပ်ပြီး စူးရှတောက်ပြောင် နက်ရှိုင်းသော မျ
က်ဝန်းတစ်စုံဖြင့် လူအစိတ်မျှကို ခြုံငုံကြည့်ကာ အသိအမှတ်ပြု ကျက်မှ
တ်လိုက်ပြီး ဦးခေါင်းကို ညွှတ်ပြလိုက်သည့် ဟန်ပန်ကိုက လှပသိမ်မွေ့
သော ဆွဲဆောင်မှုတစ်ရပ်အနေဖြင့် ရှုမငြီး ပထမဦးဆုံး အသိအမှတ်ပြု
လိုက်မှုတစ်ခုပင်....

ထိုအသိအမှတ်ပြုလိုက်မှုက နှလုံးသားပေါ်၌ ဖျောက်ဖျက်မရနိုင်
သော ပုံရိပ်တစ်ခုဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ... ရှုမငြီး ထိုစဉ်က ကွဲပြားခြားနားစွာ
မသိနိုင်ခဲ့ပေ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်... သူ့ဘဝ၌ ဆွဲဆောင်မှုအား ကောင်းသော
ယောက်ျား တော်တော်များများ နှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသည် ။ သို့သော် ထိုဆွဲ

ဆောင်မှုသည် သူ့အတွက် တဒင်္ဂမျှသော အချိန်အတိုင်းအတာအထိမျှသာ ရှိနေခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ။

ထို့အပြင် ဘုန်းလက်ရုံးနှင့် အတူတွဲပါလာသော ဒုမန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာနှင့် အတွင်းရေးမှူးသည် အလှစား စာရင်းဝင် မိန်းမချောနှစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းကိုကလည်း ထူးခြားသော သူ၏ ဆွဲဆောင်မှုလေလားဟု ရှုမငြီး တွေးလိုက်မိသည်။ ။

ထိုနေ့က အစည်းအဝေး၌ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အပြီးသတ် ချမှတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ။

ရှုမငြီးတို့ သူရိန်ကုမ္ပဏီအတွက် လိုအပ်သော ကုန်ကြမ်း (၆၀%)ကို စကြာကုမ္ပဏီထံမှ ပင် ဝယ်ယူရမည်ဖြစ်ပြီး သူရိန်ကုမ္ပဏီမှ ကုန်ချောထုတ်လုပ်မှု၏ (၆၀%) ကိုလည်း စကြာကုမ္ပဏီကပင် ဝယ်ယူမည်ဟူသော ကတိစာချုပ် ချုပ်ဆိုခြင်း ပြီးစီးသွားခဲ့လေပြီ။

"ခုလို လုပ်ငန်းအဆင်ပြေချောမွေ့ခြင်း အထိမ်းအမှတ်ဟာ အောင်မြင်ခြင်းရဲ့ လမ်းစတစ်ခုလို့ ကျွန်တော် သတ်မှတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူရိန်နဲ့ စကြာ အကျိုးတူ ပူးပေါင်းအောင်မြင်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ညနေစာကို နို့ဗိုတယ်မှာ တည်ခင်း ဧည့်ခံပါရစေလို့..."

ဒါကြောင့် ယခုကြွရောက်လာတဲ့ အလုပ်အမှုဆောင် အားလုံးကို အနူးအညွတ် ကျွန်တော်က ဖိတ်ခေါ်ပါတယ် ခင်ဗျား..."

အားလုံး လက်ခုပ်တီးကာ ဩဘာပေးကြသည်။ ။ ထိုအထဲတွင် ရှုမငြီး၏ လက်ခုပ်သံ ပါမသွားခဲ့ပါချေ။

သူရိန်ကုမ္ပဏီ၏ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဦးအောင်သူရိန်က ရှုမငြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ သူ၏ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေမှုကို ဖခင်ရိပ်မိ

သွားပြီဟု ရှုမငြီး သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ။

အစည်းအဝေး ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည့် အတွက် အားလုံးကလျှိုလျှို ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ။

ထိုအထဲတွင် ဘုန်းလက်ရုံးက ထိပ်ဆုံးမှ ကြွချီသွားလေသည်။ ။

ယနေ့ပွဲသည် ဘုန်းလက်ရုံး၏ ပွဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ရှုမငြီး လုံးဝမတွေးမိခဲ့ပါချေ။

မိမိတို့ သူရိန်ကုမ္ပဏီကို အုပ်စိုးဖို့ စတင်ကာရောက်ရှိ လာခြင်းပေ လား။ နမိတ်ပုံလေလားဟု ပင် ရှုမငြီး ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်မိလေသ ည်။ ။

"သမီး"

"ရှင်"

"ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှသည်လား"

"စင်္ကြာကုမ္ပဏီက မနေ့တစ်နေ့ကမှ ပေါ်ပေါက် လာပြီး ခြေလှမ်းအ ရမ်းသွက်လို့ သမီးအံ့ဩနေတာပါ ဖေဖေ၊ ပြီးတော့ ဘုန်းလက်ရုံးအသ က်ဟာ အလွန်ဆုံးရှိလှ အစိတ် ပတ်ဝန်းကျင်လောက်ပဲရှိမှာ မန်နေဂျင်း ရာထူး ယူရဲတယ်ဆိုတော့..."

"ဘာဆန်းလဲသမီး၊ သမီးတောင် ဖေဖေရှိနေလို့ မဟုတ်ရင် သမီးလ ည်း အသက်အစိတ်ကတည်းက မန်နေဂျင်းရာထူးကို ရမှာ ပဲမဟုတ် လား ရှယ်ယာ (၅၀%) ကျော်ထည့်ဝင်နိုင်လို့ မန်နေဂျင်းရာထူးရလာတာ အထူးအဆန်း မဟုတ်ပါဘူး ဘာလဲ သမီးကော မန်နေဂျင်းရာထူး ယူချ င်ပြီလား"

"ကြိကြိဖန်ဖန်ဖေဖေရယ်၊ ခုတောင် မလွဲသာလို့ ဖေဖေ ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ ဝင်လုပ်ပေးနေရတာ သမီးသဘောနဲ့ သာဆိုရင်..."

"တော်စမ်းပါ သမီး၊ မျိုးရိုးမရှိ ဒီအလုပ်ကို ဖေဖေ တစ်သက် ဘယ် တော့မှ သမီးကို ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဖေဖေသေသွားရင်တော့ သမီး သဘောပေါ့"

ဦးအောင်သူရိန် စိတ်ဆိုးစွာပြောဆိုပြီး ထထွက်သွားတော့သည် ။ ရှုမငြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည် ။

အနုပညာနှင့်ပတ်သက်၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုမည်ဆိုခြင်းကို မိဘနှစ်ပါးက စိတ်နှလုံးထိခိုက်စွာဖြင့် တားမြစ်ကြသည် ။ ချော့၍ တစ်မျိုး ခြောက်၍ တစ်ဖုံ ကန့်ကွက်သဖြင့် ရှုမငြီးသည် ဖခင်၏ ကုမ္ပဏီ၌ပင် အလုပ်အမှုဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့လေသည် ။ နောက် ဘွဲ့ရပြီး နှစ်နှစ်အကြာ၌ ဒုမန်နေဂျင်းရာထူးပေးပြီး ဖခင်က ယုံကြည်စိတ်ချစွာ အားထားနေလေပြီ။

ရှုမငြီး ဒီစီးပွားရေးသံသရာလောက၌ အဘယ်အမျှသော အချိန်အတိုင်းအတာအထိ ကျင်လည်ရဦးမည်ကို မတွေးရဲအောင် ဖြစ်နေသည် ။

အတန်ကြာ တွေဝေစဉ်းစားနေပြီးမှ ဖိုင်တွဲကို ကောက်ကိုင်ကာ သူ၏ ရုံးခန်းဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ လိုက်လေသည် ။

ထိုအချိန်၌ ဘုန်းလက်ရုံးသည် သူ့အတွေးအာရုံမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည် ။

အခန်း(၂)

ထိုည...

နီဗိုတယ် ဟိုတယ်၌ ကျင်းပသော ညစာစားပွဲကို ရှုမငြီးမတက်ရောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

သို့သော် ဖခင်ဦးအောင်သူရိန်က သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လက်မခံချေ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ သမီး"

"စိတ်မပါလို့ ပါ"

"စိတ်မပါလည်း လိုက်ရမယ်၊ ဒါအလုပ်သဘော..."

"အလုပ်သဘောတွေကို သမီးစိတ်ကုန်လာတာ အမှန်ပဲဖေဖေ"

ထိုစဉ် ဘုရားသောက်တော်ရေချမ်းကပ်ပြီး ပြန်ဆင်းလာသော မိခင် ဒေါ်မြင့်မြတ်က လှေကားပေါ်မှ ပင်...

"ဘာရယ် သမီး အလုပ်ကို စိတ်ကုန်နေတာလား..."

"အလုပ်လုပ်ရတာကိုတော့
ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းရဲ့ အကြီးအကဲ တစ်ယောက်အနေနဲ့ မလုပ်ချင်ဘဲလုပ်
နေရတဲ့ အပိုအလုပ်တွေကို စိတ်ကုန်တာပါ"

"ဪ... ဟော်ဟော်... ဒါနဲ့ မရွှေ့သမီးက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်ချင်"

ရတယ်လို့ ရှိခဲ့သေးတယ်နော်၊ ခုစီးပွားရေး လောကကော မင်းသမီးအလုပ်နဲ့ ဘာထူးမှာ လဲ အလုပ်သဘော အရ အကျိုးရှိမယ်ဆိုရင် မပြီးချင်တဲ့ လူကိုလည်း ပြီးပြရမယ် မမဲ့ချင်တဲ့ လူကိုလည်း မဲ့ပြရမယ်၊ ပွဲမတက်ချင်လည်း တက်ရမှာ ပဲပေါ့"

"ကဲပါ မေမေရယ် သမီး အရှုံးပေးပါတယ်၊ ခုပဲ အင်္ကျီတက်လဲပါတော့မယ်"

မိခင်ပါ ပါ လာပြီဆိုလျှင် မိမိဘက်၌ စစ်ကူမရှိ၊ အလိုလို ရှုံးနိမ့်ပြီးသားဟု ...။

"လဲချင်လဲ... လိုက်ချင်မှ လိုက်ခဲ့တော့ ဖေဖေကတော့ အချိန်ကို မလေးစားတဲ့ လူအဖြစ် သတ်မှတ်မခံနိုင်ဘူး သွားတော့မယ်"

လှေကားပေါ်၌ ရပ်လိုက်ပြီး ဖခင်ကိုကြည့်လိုက်သည် ။ ဖခင်ထွက်သွားလေသည် ။ ရှုမငြီး ဝမ်းသာသွားသည် ။ ဖခင်က အတင်းအကြပ် စကားမဆိုတော့ခြင်းက ရှုမငြီးအတွက် ထွက်ပေါက်တစ်ခုဟု နားလည်မိကာ...

"သမီး ရောက်မလာရင် ဖေဖေမှာ ပေးစရာအဖြေ ရှိပြီလား"

"ရှိတယ် ..."

"ဘာလဲဖေဖေ"

"မလိုက်ချင်လို့ နေခဲ့တယ်လို့ လေ"

ရှုမငြီးက...

"တကယ်လား...ဖေဖေ အဲဒီလို တကယ်ပြောမှာ လား"

ဖခင်ကပြုံးကာ ကျောခိုင်းထွက်သွားလေသည် ။

"ညိုမြ လုပ်မနေနဲ့ မြန်မြန် လဲပြီး လိုက်သွားလိုက်"

မိခင်က တစ်စခန်းထပြန်သည်။ ။

ရှုမငြီး ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့သည်။ ။

အိပ်ခန်းတံခါးကို Lock ချပြီး... စိတ်တိုင်းကျ နားနေလိုက်သည်။ ။ D
VD အခွေကြည့်ရင်း စိတ်ကို အပန်းဖြေလိုက်သည်။ ။

သို့သော် စိတ်အလျင်ကတော့ နို့ဖိုတယ်ဟိုတယ်သို့ ရောက်သွားသည်
။

ဘုန်းလက်ရုံး၏ လက်ဝဲ-လက်ယာ၌ ချောမောလှပသော မိန်းမဘယ်
နယောက်လောက်များ ရှိနေမည်နည်း။

နွေခင်းအစည်းအဝေးပွဲ၌ မိမိကဲ့သို့လှပသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို
သီးခြား အသိအမှတ်ပြုသော အကြည့်မျိုးနှင့်ပင် မကြည့်သည့်လူကို မိမိ
ဘယ်လိုနားလည်ရမည်နည်း။

သူတို့ စကြာကုမ္ပဏီနှင့် အကျိုးတူ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်တော့မည်
ဆိုကတည်းက သူနှင့်ပတ်သက်သော Biography ကို မိမိတို့ ကုမ္ပဏီက
အသေးစိတ် စုံစမ်းသိရှိပြီးဖြစ်လေသည်။ ။

မိဘများက အမေရိကား၌ လောလောဆယ်နေသည်။ ။ လူပျိုလူလွတ်
ဘဝနှင့် လွတ်လပ်စွာပင် စကြာကုမ္ပဏီကို ထူထောင်ပြီး စီးပွားရေး
လောကကို အချိန်တိုတိုအတွင်း အောင်မြင်စွာ ဝင်ရောက်လာသူဖြစ်သ
ည်။ ။ သူသွားလေရာရာ မိန်းမချောလေးများကတော့ ပါတတ်သည်။ ။ အ
မေရိကားမှာ စီးပွားရေးပါရဂူဘွဲ့ကို ယူလာသူဖြစ်သည်။ ။

ထိုမျှလောက်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ပြည့်စုံလုံလောက်သော အချက်များ
ဟု ရှုမငြီး သတ်မှတ်လိုက်သည်။ ။

ဘုန်းလက်ရုံးအပေါ် အဓိကစိတ်ဝင်စားသွားမိသည့် အချက်က သူနှင့်ပါလာသော မိန်းမချောများ ထက် သာလွန်သော သူ့ကို စိတ်ဝင်စားစွာ အသိအမှတ်ပြုသော အကြည့်ကို မရရှိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ရှုမငြီးတစ်သက် ရှုမငြီးကို စိတ်မဝင်စားသော လူလွတ်ယောက်ျား ရှိမနေဘူးဟု ထင်မြင်ထားသော အစွဲအလမ်းသည် ဘုန်းလက်ရုံးနှင့်မှ ပျောက်ကွယ်သွားရမည်လား။

စိတ်ထဲအလိုမကျမှုက DVD အခွေများကလည်း မဆွဲဆောင်နိုင်ချေ။ အိပ်ခန်းပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ။

ဖခင်ပြန်အလာကိုစောင့်ပြီး ညစာစားပွဲ၏ အခြေအနေကို မေးရန်ဖြစ်သည်။ ။

"အတော်ပဲ သမီး"

"ဘာကိုလဲ မေမေ"

ညှော်ခန်း၌ မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေသော မိခင်က သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း စာကြည့်မှန်ကိုချွတ် မဂ္ဂဇင်းကို ပိတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့်... သူ မိခင်အနီးလွတ်နေသော နှစ်ယောက်ထိုင်ပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"စောစောကပဲ အသန်းဆီက ဖုန်းလာသွားတယ်"

"အသန်း"

"ဪ...မေမေ့ သူငယ်ချင်း အသန်းလေ... အိုဂျီလေ၊ တလောက ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို ပြန်ပြောင်းလာလို့ ... မေမေတောင် ထမင်းဖိတ်ကျွေးသေးတာလေ"

"သမီးမှတ်မိပါတယ်"

"အဲ့... သူ့သားလည်း ခွဲစိတ်ပါရုဂ္ဂဘွဲ့ယူပြီး ပြန်ရောက် လာပြီတဲ့ ၊ အဲဒါ အရွယ်တစ်စိတ်ဟိုင်းနေပြီဆိုတော့ အမြန်ဆုံး အိမ်ထောင်ချထားပေးချင်ပြီဆိုပြီး မေမေ့ကို နားပူနားဆာလုပ်နေတယ်"

"ဟင်... မေမေက အဲဒီအလုပ်လုပ်နေတယ်"

ရှုမငြီးက မိခင်ကို ကျီစယ်လိုက်သည် ။

"ဟဲ့... အဆက်အစပ်မရှိ ဘာအလုပ်လုပ်ရမှာ လဲ... ဒါက"

"အောင်သွယ်တော်အလုပ်လေ..."

"တယ်... ဒီကောင်မလေးခေါက်ထွဲလိုက်ရ...၊ စကားကောင်းပြောနေတာကို... ထောင်တန် စကားရယ်ပေါ့၊ ဟင်း... နားထောင်စမ်း နင့်ကို တောင်းနေတာပေါ့ဟဲ့ ..."

ရှုမငြီး ပြုံး လိုက်လေသည် ။

"အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ..."

"သုံးဆယ့်ငါး"

"ဘုရား... သမီးထက် ရှစ်နှစ်လောက်ကြီးတဲ့ ဟာကြီးကို"

"ရှစ်နှစ်ဘာဖြစ်လဲ၊ ယောက်ျားပဉ္စင်း မိန်းမပုခက်တွင်းဆိုတဲ့ စာဆိုဘယ်သွားထားမလဲ..."

"ထားပါတော့လေ ချောကောချောရဲ့ လား မေမေ"

"အမေတူသားလေ အန်တီသန်းကို သမီးမြင်ဖူးတယ် မဟုတ်လား"

"ခန့်ချောပေါ့..."

"အင်းပေါ့....ဖြူဖြူထောင်ထောင် မောင်းမောင်းပဲပေါ့ မနက်ဖြန် သူ့ သားပြန်ရောက်လာတဲ့ အထိမ်းအမှတ် ညစာစားပွဲ ကျင်းပမယ်တဲ့ ၊ အဲဒါ မေမေ့ကို ဖုန်းဆက်ဖိတ်တာ၊ သမီးကိုပါ ဆက်ဆက်ခေါ်ခဲ့ဖို့ နားပူ နေတာပေါ့..."

"လာပြန်ပြီ ညစာစားပွဲ..."

"ငြင်းမယ်တော့ မကြံနဲ့ ၊ ငါက နင့်အဖေလို အလျှော့ပေးလိမ့်မယ် မ ထင်နဲ့ နော်..."

ရှုမငြီးကပြုံးကာ မိခင်မဂ္ဂဇင်းကိုကောက်၍ ဟိုလှန်ဒီလှန် လုပ်လိုက် သည် ။

"အန်တီသန်းက သူ့သားကို သူပိုင်လို့ ပြောတာလား မေမေ"

ရှုမငြီး မေးသင့်သောမေးခွန်းကို မေးလိုက်သည် ။

အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လာလျှင် လောကသဘာဝတရားအတိုင်း သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့် ရမည်ဖြစ်ပြီး ရှုမငြီးလည်း အိမ်ထောင်ပြုသင့်သည့်အရွယ်ကိုပင် အနည်းငယ် လွန်စပြုနေပြီဟု ရှုမငြီး သဘောပေါက်မိသည် ။ အမှန်စင်စစ် (၂၇)နှစ် ဟူသော အသက် သည် ယခုခေတ်အတွက်တော့ သိပ်မလွန်လှသေးပါဘူးဟု ထင်သော်ငြားလည်း ... ယခုပဲကြည့်...

ပုရိသယောက်ျားသားတို့ သမင်လည်ပြန်ငေးကြည့်ခဲ့၊ အသိအမှတ်ပြုခဲ့ရသော သူ့အလှကို... ဘုန်းလက်ရုံးဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်က မျက်တောင်တစ်ဖျက်စာမျှထက်ပို၍ အသိအမှတ် မပြုတော့သည့်အဖြစ် ကို ကြုံတွေ့လိုက်ရပြီ။

တစ်သက်လုံး အပျိုကြီးဘဝနှင့် အရိုးထုတ်သွားမှာ လား...။

မဟုတ်...။ ရှုမငြီး ဘဝအဖော်အမွန်ကောင်းတစ်ဦးနှင့် လက်တွဲသွားမည်။ ထူးချွန်ထက်မြက်သော သားသမီးကောင်းလေးတွေကို မွေးဖွားပြုစု ပျိုးထောင်ပေးချင်သည် ။ ထို့ကြောင့် ရှုမငြီး၏ ဘဝကြင်ဖော်သည် ရှုမငြီးထက်ပို၍ လူတော်ဖြစ်ရုံမက လူကောင်းလည်း ဖြစ်ရမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ရှိခဲ့သည် ။ ရှိနေဆဲပင်ဖြစ်သည် ။

ခက်တာက သူကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်သည် ။ ရှုမငြီးကို မိခင်ကတော့ စွဲချက်တင်ကာ ကောက်ချက်ချထားသည် ။

"နင် ဒီလောက်ဇီဇာကြောင်နေမှ တော့ နင်ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်ကျတော့မှာ မဟုတ်ဘူး " ဟူ၍ ဖြစ်သည် ။

"ဟဲ့....မေးပြီးတော့ ဘာတွေတွေးနေတာလဲ၊ စာအုပ်ဇောက်ထိုးကိုင်ပြီး..."

မိခင်အသံကြားမှ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဇောက်ထိုးကိုင်ကာ ဟိုလှန်ဒီလှန်လုပ်နေသည့် အဖြစ်ကို သတိပြုမိလိုက်ပြီး တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည် ။

"မေမေ ဘာပြောလိုက်တာလဲ"

စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချထားလိုက်ပြီး မေးလိုက်သည် ။

"အသန်းကတော့ သူ့သားသူတာဝန်ယူတယ်၊ အုပ်စိုးက လူနာခွဲစိတ်ဖို့ ကလွဲရင် ကျန်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ သူတို့ သဘောပဲလို့ ပြောတယ်"

"ဒီလိုဆို ဘာလို့ စောစောစီးစီး အိမ်ထောင်မချပေးလိုက်တာလဲ..."

"ဒါကတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ပါရဂူဘွဲ့တွေယူပါရစေဦးလို့ ဆိုတာကိုးကွဲ့၊ ခုလို အစာအိမ်နဲ့ အူလမ်းကြောင်းဆိုင်ရာ ခွဲစိတ်ကုသမှုပါရဂူဘွဲ့ကို ယူလာနိုင်ပြီဆိုတော့လည်း မိဘတွေကို လိုက်လျောပေးရုံပဲရှိတော့တာပေါ့..."

"ဆေးလိပ်သောက်တတ်သလား မေမေ..."

"ကြံကြံဖန်ဖန် သူ့အဖေတောင်မသောက်တာ... သူလည်း
သောက်ပါ့မလား"

"အရက်ကော"

"ညည်းနဲ့ တွေ့တော့မှ ပဲ မေးကြည့်တော့အေ... ညည်းအဖေတောင်
ဒီကိစ္စကင်းလို့ လား ဧည့်ခံပွဲတို့ ဘာတို့ မှာ တော့ သောက်မိမှာ ပေါ့..."

"မနက်ဖြန်တွေ့ကြမှာ ပဲ ဖေဖေကော လိုက်ဦးမှာ လား"

"အားရင်တော့လည်း လိုက်မှာ ပေါ့ မအားရင်တော့ လိုက်မယ်မထင်
ဘူး"

ထိုစဉ် ကားသံကြောင့် ဖခင်ပြန် လာပြီဟု သိရပြီး ရှုမငြီး ထွက်ကြို
လိုက်သည်။ ။

ဖခင်က...

"တော်တော်မိတ်များ တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးပဲ ခန်းမအပြည့်ပဲ"

ဟူသော စကားကိုသာ ပြောသည်။ ။ ကျန်စကားကိုမဆိုသဖြင့် ရှုမငြီး
အားမလိုအားမရ ဖြစ်သွားသည်။ ။ သို့သော် မေးရခက်နေသည်။ ။

"သမီးကို မေးကြသေးတယ်..."

အတန်ကြာမှ ထွက်လာသော ဖခင်စကားကြောင့် ရှုမငြီး အားတက်
သွားပြီး...

"ဘယ်သူတွေလဲ ဖေဖေ"

အလောသုံးဆယ်ပင် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။ ။

"ကုမ္ပဏီက လူတွေပဲပေါ့၊ သြော်... စကြာကုမ္ပဏီက ဆက်ခံစေရီ
လေးကလည်း မေးသေးတယ်..."

"အဖေကြီး... တစ်ခုခုထပ်စားဦးမလား"

"အလှစား မဟုတ်ဘူး အဝစားခဲ့တယ် အမေကြီး နားတော့မယ်..."

ထိုမျှလောက်နှင့် စကားစပြတ်သွားလေသည် ။ မိဘနှစ်ပါး အိမ်အ
ပေါ်တက်သွားသောအခါ ရှုမငြီးတစ်ယောက်တည်း အောက်ထပ်ဧည့်ခ
န်းမကျယ်ကြီးဝယ် တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။ ဘုန်းလက်ရုံး
သည် ဘယ်လိုလူစားလဲ။

သူ့၌ ရည်မှန်းထားသူရှိနေပြီလား။

ရှုမငြီး မခံချိမခံသာနှင့် တွေးတောရင်း လမ်းစတစ်ခုခုကို ရှာဖွေနေ
မိသည် ။ ခက်တော့ခက်သည် ။

လုပ်ငန်းသဘောအရတော့ တွေ့ကြုံရဦးမည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုချိန်
ကာလက ခန့်မှန်း၍ မရ၊ ကြာချင်ကြာသွားနိုင်သည် ။ တစ်ခုခုတော့ ကြံ
ရွယ်ရမည်။

ရှုမငြီး ထိုညက တော်ရုံနှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ပါချေ။

အခန်း(၃)

ကံတရားသည် ရှုမငြီးဘက်က ဖေးမပေးသည် ထင့်...

စနေနေ့ကို ရှုမငြီးက Duty Off အားလပ်ရက်အဖြစ် ရွေးချယ်ယူခဲ့သည်။ ။ ငယ်စဉ်ကျောင်းသူဘဝမှ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝ ယခု အလုပ်ခွင်ဝင်သည် အထိ အမြဲမခွဲတမ်းတွဲခဲ့သော သူငယ်ချင်း လွင်မာကို ရီတာနှင့်အတူ ချိန်းပြီး ရပ်ရှင်ကြည့်သည်။ ။ ကော်ဖီဆိုင်ကောင်းကောင်းလေးများ ရွေးချယ်ထိုင်သည်။ ။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးပတ်သည်။ ။ ပလာဇာတွေကိုလည်း အလှည့်ကျ ဈေးဝယ်ထွက်သည်။ ။ နောက်ညစာကို တစ်နေရာရာ၌ စားသောက်ပြီးမှ လမ်းခွဲကြသည်။ ။

ဤစနေနေ့ ဘယ်လိုမှ မေ့မရ။ ရွှေဘုံသာလမ်းရှိ ORCHID အထည်ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ပြီး...

"ဘာအဆင်ဆန်း ရောက်ပြီလဲ"

"ဟင်"

ဟူသော အာမေဍိတ်သံ ထွက်သွားရလောက်အောင် ရှုမငြီးအံ့သြသွားသည်။ ။

သူ့လိုယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယခုလို မိန်းမဝတ်ဇာမျိုးစုံရောင်းသော ဆိုင်ခန်း၌ တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု လုံးဝထင်မထားပါ...။

"ဪ..."

သူကလည်း မြင်တွေ့သွားပုံရသည်။ တစ်ပေသာသာ အကွာအဝေး
လီနင်သား ပိတ်ဖောက်ဇာ အဆင်သစ်အုပ်ပေါ် လက်ရောက်လိုက်သော
မိမိ၏ လက်က ဘုန်းလက်ရုံးနှင့် ပို၍ နီးကပ်သွားသည်။

သူ့ဪက ရှုမငြီးကို အသိအမှတ်ပြုလိုက်ခြင်းလားဟု တွေးမိပြီး
သူ့အားကြည့်လိုက်သည်။

အမှတ်မထင်ဘဲ သူ့ထံမှ အပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်မှုကို ရရှိလိုက်သည်။

"တစ်ယောက်တည်းလား... ဒေါ်ရှုမငြီး"

"မဟုတ်ဘူး ... သူငယ်ချင်းတွေပါတယ်၊ ရှင်ကော"

"တစ်ယောက်တည်းပါ မေမေ့အတွက် မှာ ထားတဲ့ အစ လာဝင်ယူ
တာ..."

"ဪ..."

"ရွေးပြီးပြီလား"

"ဖြတ်နေပြီ၊ ဒါထက် မနေ့ညက မလာဘူးထင်တယ် မတွေ့မိဘူး"

ရှုမငြီး အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသည်။ သာမန်ဂရုစိုက်မှုထက် မ
ပိုသော စကားပင်။ သို့သော်...

"ဟုတ်တယ် မအားလို့ ..."

"အဲဒီအတွက် အလျော်ပေးရလိမ့်မယ်..."

"ရှင်..."

ရှုမငြီးအလုပ်ခွင် ဝင်ရောက်ပြီးနောက်ပိုင်း အလုပ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သ

ကံသော ဆက်နွယ်မှုရှိသူများ နှင့်တော့ သွားလာဖူးသည် တော့ ရှိသည် ။ ငယ်မူငယ်သွေး ပြန်လည် ဆန်းသစ်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည် ။ ဘုန်းလက်ရုံးနှင့် ရင်းနှီးဖို့ အတော်လေး ဖန်တီးလိုက်ရလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်ယူဆချက်တို့ မှားယွင်းသွားလေပြီ။ ယခုလို တရင်းတနှီး ဆက်ဆံလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသဖြင့် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားသည် ။

"အလျော်ပေးရမယ်လို့ လေ..."

"ဘယ်လိုအလျော်မျိုးလဲ..."

"မနေ့ညက မစားတဲ့ အတွက် အခုနေ့လယ်စာ လိုက်စားဖို့ ပါ..."

"နစ်နာနေပါဦးမယ်..."

မျှော်လင့်မထားသော ဖော်ရွေမှုကြောင့် ရှုမငြီးပင်လျှင် အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်သွားရသည့်အဖြစ်နှင့် ကြုံတွေ့ရသည် ။

"မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်..."

"သူငယ်ချင်းတွေကိုပါ ဖိတ်တယ်နော်"

"သူက ဒေါက်တာရီတာ၊ ကလေးဆေးရုံကြီးမှာ တာဝန်ကျတယ်....၊ သူက လွင်မာ စည်ပင်မြို့ပြဌာနမှာ အေအီး တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတယ်...."

"ဟုတ်ကဲ့.... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

အနောက်တိုင်းဆန်ဆန်ပင်...လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည် ။ နောက်သူတို့ သုံးယောက် ဖြတ်သော အင်္ကျီတန်ဖိုးများကိုပင် အမှတ်တရဟု ဆိုကာ ရှင်းပေးပြီး...

"ဘယ်နေရာမှာ စားကြမလဲ...."

ရှုမငြီးက ပြုံးကာ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ။

"ဘယ်နေရာမှာ မှ မစားဘူး၊ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြမလို့ မနေ့ကအကြွေးကို အင်္ကျီစတွေတန်ဖိုးနဲ့ ပဲ ကျေအေးလိုက်ပြီဆိုပါတော့ သွားမယ်နော်"

"ခဏနော်....မ... အဲ... ဒေါ်ရှုမငြီး"

မနေ့က အသွင်အပြင်နှင့်ခြားနားစွာပင် လူပျိုပေါက်လေး တစ်ယောက်လို သွက်လက်မြူးကြနေသည်။ ။

"ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းခွင်မှာ တွေ့ကြတဲ့ အခါ ဦးဘုန်းလက်ရုံးအနေနဲ့ တည်ကြည်မှု၊ ရင့်ကျက်မှုကို ဖန်တီးယူထားတဲ့ အတွက် ဒေါ်ရှုမငြီး အပေါ် ဖော်ရွေလိုက်လျောမှု မရှိတာမျိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပါ"

ရှုမငြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ထပ်ဆင့်အံ့သြသွားရသည်။ ။

"တကယ်တော့... မရဲ့ အလှူဂုဏ်သတင်းနဲ့ ကျော်စောမှုကို ကျွန်တော်လည်း သာမန်ယောက်ျား တစ်ယောက်အနေနဲ့ စိတ်ဝင်စားခဲ့သူ တစ်ယောက်ပါ။ မနေ့က ထိပ်တိုက်တွေ့လိုက်ရတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိပေမယ့် ကျွန်တော့်တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုး ဒီတစ်ခါပဲကြုံ တွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာတော့ မ....သိထားပေးပါ"

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရှုမငြီးအတွက် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ကျေးဇူးပဲနော် သွားမယ်"

သူ့အတွက် ဘာမှ ခံစားချက်မရှိသလိုပုံစံမျိုးကို ရှုမငြီးဖန်တီးပြီး အေးဆေးစွာပင် ကားပေါ်တက် ကားစက်နှိုးလိုက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့သ

ည် ။ သူသည် သူ၏ LAND CRUISER ကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည် ကို နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် တွေ့လိုက်ရသည် ။

ထိုအချိန်မှ စ၍ ကားပေါ်မှ ပင် သူငယ်ချင်းများက တစ်စခန်းထကြ လေသည် ။

"ရှင်တို့ ကဘယ်လိုလဲ၊ ကျုပ်တို့ နဲ့ မတွေ့တဲ့ တစ်ပတ်ဆိုတဲ့ အချိန် ကာလတိုလေး အတွင်းမှာ ရှင်အရမ်း တိုးတက်သွားပါလား"

"ဟုတ်ပ... ရည်းစားရှိတဲ့ ကျုပ်က လက်ထပ်ဖို့ ရက်တောင် မရွေးရ ခင်မှာ များ ရှင်တို့ က အရင်ဖြတ်ကျော်တော့မယ့် အတိုင်းပဲ၊ ကြည့်နေကြတဲ့ မျက်လုံးအကြည်ဓာတ်တွေကိုက ဖိတ်ဖိတ်တောက် ရှုန်း လဲ့နေလိုက်တာများ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို မေ့ထားလိုက်ကြတာ"

"အေးလေဟယ်... ပါဝါတွေများ နေလိုက်တာ"

"တော်စမ်းပါ... ရှင်တို့ ထင်သလို မဟုတ်ဘူး ၊ ကျုပ် စားရင်းသော ကံရင်းမှ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြမလို့ ... ကားကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်း တန်း မောင်းပါရစေနော်..."

"အေး... အတွေးလေးနဲ့ မောင်းပေါ့... ဟုတ်လား"

"မိန်းမနော်... ကျုပ်က ဘယ်တုန်းကများ ရှင်တို့ ကို လျှို့ထားဖူးလို့ လဲ..."

ရှုမငြီး အပြုံးလေးများ ဖြင့် မာန်မဲလိုက်သည် ။ တကယ်တမ်းလည်း လွင်မာနှင့်ရီတာအား တိုင်ပင်ရန် စဉ်းစားထားပြီးသားဖြစ်သည် ။ ထူး ထူးခြားခြား တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုက တမင်ဖန်တီးယူလျှင်တောင် ဤမျှ လောက်တိုက်ဆိုင်ချင်မှ တိုက်ဆိုင်နိုင်မည်။ လွဲချော်သွားနိုင်သည် ။

ယခုတော့ တိုက်ဆိုင် လွန်းလှချေသည် တကား...။
